06/11/2019

Το καύχημα του Σταυρού

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Δυστυχώς στις μέρες μας ακόμα και στους Εκκλησιαζόμενους, βλέπουμε ότι ελάχιστοι φοράνε τον Σταυρό στον λαιμό τους.

Το σύμβολο της θυσίας και της σωτηρίας αντιμετωπίζεται ως κόσμημα που θα το βάλουμε με το ανάλογο ρούχο και την ανάλογη διάθεση.

Υποθέτω ότι για τους περισσότερους, ιδιαίτερα ο βαπτιστικός σταυρός θα είναι σε κανένα συρτάρι μέσα σε μια πολιτεία από αράχνες και σκόνη, ξεχασμένος.

Αντίθετα, επιλέγουμε όχι απλά κοσμήματα ή σύμβολα αλλά κάτι χειρότερο και φυσικά όχι αθώο: βάζουμε ματάκια, κερατάκια, μικρούς βούδες κλπ.

Επιλέγουμε να φοράμε πχ τον Θεό Γκανέσα (Θεός στην Ινδουιστική θρησκεία με το κεφάλι ελέφαντα), ο Σταυρός είναι ντεμοντέ. Ακόμα και το σημείο του σταυρού με το χέρι πολλά παιδιά δεν τον ξέρουν.

Λογικό, αφού οι γονείς μόλις μπαίνουν στην Εκκλησία κάνουν κάτι σαν μαντολίνο όταν πλησιάσουν να ασπαστούν μια εικόνα και φυσικά λογικό είναι τα παιδιά να

ακολουθήσουν το ίδιο παράδειγμα. «Μ’ όποιον δάσκαλο καθίσεις, τέτοια γράμματα θα μάθεις» λέει ο σοφός λαός.

Θα πούνε κάποιοι «δεν έχουν σημασία αυτά πάτερ». Λυπάμαι αγαπητοί μου αλλά όλα έχουν σημασία, όλα προσδιορίζουν πίσω τους μια προαίρεση, μια διάθεση, μια πίστη, μια αγάπη ή μια πληγή. Όπως έλεγε και ένας γέροντας «Δεν πειράζει το ένα, δεν βαριέσαι το άλλο» και στο τέλος μαζεύονται πολλά που κάνουν πνευματική ζημιά.

Ντρεπόμαστε να κάνουμε το σταυρό μας μην μας κοροϊδέψουν στο τρένο ή στον δρόμο, ντρεπόμαστε να φορέσουμε τον σταυρό διότι δεν πάει με την τάδε τσάντα ή το τάδε φόρεμα. Αν δεν είμαστε ικανοί να τηρούμε ομολογιακά έστω αυτά, πως θα ομολογήσουμε τα μεγάλα; Δεν ντρεπόμαστε για το παιδί μας, για τον άνθρωπο μας τότε πως ντρεπόμαστε για τον σταυρό;

Φοβόμαστε για τον Χριστό; Ντρεπόμαστε για την πίστη μας; Δηλαδή ο Χριστιανός είναι αυτός που μόνο θα γράψει ομολογιακά άρθρα στο FB ή θα ποστάρει μια φωτογραφία από κάποιο προσκύνημα ;

Αλήθεια, όταν είμαστε καλεσμένοι σε ένα τραπέζι και πούνε κάτι για την πίστη και για τον Χριστό τι κάνουμε; Θα κατεβάσουμε το κεφάλι σαν βρεγμένες γάτες ή με χαμόγελο και παρρησία με τον λόγο της διακρίσεως θα ευωδιάσουμε τον κόσμο με λόγο Θεού;

Αν έρθει εκείνη η ευλογημένη ημέρα όπως έλεγε και η Αγία Ματρώνα και μας πούνε να διαλέξουμε τον Χριστό ή το ψωμί τί θα κάνουμε;

Αν δεν μπορώ να κάνω το σημείο του Σταυρού περνώντας από μια εκκλησία, πως θα σταυρωθώ για τον άλλον; Όταν δεν αντέχω ακόμα και αυτό το τόσο μικρό και μάλιστα αν θα κάνω τον σταυρό μου θα ελέγχω πρώτα μην με βλέπει κάποιος και με κοροϊδέψει; Ο Σταυρός είναι ένας δρόμος ζωής, η έναρξη του δρόμου άρχισε την ημέρα της βαπτίσεως μας. Είναι ένας δρόμος όχι στρωμένος με ροδοπέταλα αλλά με αγκάθια στο τέλος όμως καταλήγει στο λιμάνι της Βασιλείας των Ουρανών.

Αγαπητοί μου ο Σταυρός είναι για εμάς καύχημα όπως το λέει και ο Απόστολος των εθνών Παύλος: «Εμοί δε μη γένοιτο καυχάσθαι ει μη εν τω σταυρώ του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, δι’ ου εμοί κόσμος εσταύρωται καγώ τω κόσμω» (Γαλ. 6,14) (Όσο για μένα δε θέλω άλλη αφορμή για καύχηση εκτός από τον σταυρό του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, τον σταυρό που πάνω του πέθανε ο κόσμος για μένα κι εγώ για τον κόσμο)».

Να φοράμε τον Σταυρό μας, να κάνουμε τον Σταυρό μας, να σταυρωνόμαστε για τους άλλους και να τιμούμε τον Εσταυρωμένο, τον εραστή του σύμπαντος κόσμου.

π. Σπυρίδων Σκουτής